

Concert Homenatge a Joan Maragall

Joan Maragall 1860-1911 Centenari de la seva mort i 151 anys del seu naixement. Nascut a Barcelona, es llicencià en Dret. Poeta i escriptor, la seva poesia expressa i canta la bellesa, la natura, l'art i l'amor.

Conferència "La Ciutat del Perdó" sobre el periodisme de Joan Maragall i la Setmana Tràgica, a càrrec del

Dr. Josep Maria Casasús

Concert: Interpretació d'obres de diferents autors amb poesies de Joan Maragall, a càrrec de:

M. Àngels Miró *soprano*

M. Teresa Monclús *piano*

Programa

Quin dia avui	Narcís Bonet <i>poesia: Joan Maragall</i>
Tota ella es una flor...	Narcís Bonet <i>poesia: Joan Maragall</i>
Les roses franques	Leonora Milà <i>poesia: Joan Maragall</i>
Festeig	Eduard Toldrà <i>poesia: Joan Maragall</i>
Per tu ploro	Pep Ventura <i>poesia: Joan Maragall</i>
La ginesta	Francesc Pujol <i>poesia: Joan Maragall</i>

Quin dia avui

Música: Narcís Bonet
Poesia: Joan Maragall

Quin dia avui! Els camps ja son tots verds
i ella m'ha aparegut com novament
al bell atzar del dia, un sol moment
sos ulls com flors a sobre meu oberts.
El cel era serè i el jorn brillant,
el vent d'hivern tornava ventijol...
jo me n'he anat pel jorn enlluernat
a meditar els seus ulls al bat del sol.

Tota ella és una flor molt delicada

Música: Narcís Bonet
Poesia: Joan Maragall

Tota ella és una flor molt delicada
una flor amb ulls de flor i ànima en ells;
la seva veu com font en nit callada.
Jo us parlo d'ella com d'un vol d'ocells
que us fa mirar el cel blau sens violència
ràpidament al bell atzar del dia;
cada cop del seu pas a vora meu,
me'n duc la fragància i l'harmonia.

Les roses franques

Música: Leonora Milà
Poesia: Joan Maragall

He vist unes roses d'un vermell pujat,
d'un vermell negrós d'un vermell morat.
Penjaven gronxant-se del mur d'un jardí;
ningú les pot heure, no es poden collir.
són les roses lliures de la servitud,

són les roses franques, no paguen tribut.
Ni de baix s'abasten ni de dalt estant:
el gipó o el gerro no se'n gaudiran.
Brillà al sol veurant-les des de lluny la gent,
donaran la flaire al bon grat del vent;
mes cap ma atrevida les apomará
ni alenada humana les mustigarà.
No, com les flors altres, són de qui les vol;
són lliures, són pures, són del vent i el sol.
Passaran la vida gronxant-se i rient i abrusades
se les emportará el vent.

Festeig

Música: Eduard Toldrà

Poesia: Joan Maragall

Sota les estrelles, d'espatlles al mar ,
una galta humida, fresca de serena,
una galta suau i plena és ben dolça de besar.
Entre dos silencis, bes silencios,
com vares deixar-nos tremolant tots dos,
dins la nit quieta, amb deixos ardents
de la migdiada i dels terrals vents.
El reberes silencios mos llavis dolços encar,
et van preguntar una cosa i tu no em vas contestar.
Què vaig preguntar-te? Sols recordo el bes
i que se sentia la plena mar alta.
Tu, tot trist semblaves malalt ...
Oh, no hi tornaré mai més.
Però la flonja galta ruixada amb serena,
sota de ma boca, d'espatlles al mar;
però la xafogosa nit d'Agost serena,
Ai! com la podré oblidar?

Per tu ploro

Música: Pep Ventura

Poesia: Joan Maragall

Anem a la muntanya que ara ve el bon temps
ve la primavera, ve la primavera la lara la la la ...
hores d'alegria, hores de tristor
Ai del qui se'n va i no tornarà
també més ai! del qui perd l'amor la la la la la,
També més ai! del qui perd l'amor!
Adéu rosa d'abril! Adéu rosa encarnada!
Demà lluny del teu roser d'enyorament
me moriré. Quan te diran la meva fi,
plora per mi més dolçament,
que amargament no es el teu plor.
Eixuga'l plor, no ploris gaire
no ploris no, no ploris gaire
que et marciria el pas de l'aire.
No ploris gens, no ploris no.
Per tu i per mi. jo que ja en se
be puc plorar millor.

La ginesta

Música: Francesc Pujol
Poesia: Joan Maragall

La ginesta altra vagada! La ginesta amb tanta olor!
Es la meva enamorada que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada he pujat dalt del serrat:
de la primera besada tota jo m'ha perfumat.
Feia un vent que enarborava, feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura: la tisora va en renou
desflorant tanta hermosura fins que el cor me'n ha dit prou.
Amb un vímet que creixia innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia ben estreta en un pom breu.
quan l'he tinguda lligada m'he girat de cara el mar...
M'he girat al mar de cara, que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire i he arrencat a corre avall.
